

2004. Karácsony

BÉKEHÍR

Magdolnavárosi Szent László Plébánia lapja

17. szám

Wass Albert: Karácsonyi versek II.

Elindul újra a mese!
Fényt porzik gyémánt szekere!
Minden csillag egy kereke!
Ezeregy angyal száll vele!
Jön, emberek, jön, jön az égből
Isten szekerén a mese!

Karácsony készül, emberek!
Szépek és tiszták legyetek!
Súroljátok föl lelketek,
csillogtassátok kedvetek,
legyetek újra gyermekek,
hogyan emberek lehessetek!

Vigyázzatok! Ez a mese
már nem is egészen mese.
Belőle az Isten szeme
tekint a földre lefele.
vigyázzatok hát emberek,
Titeket keres a szeme!

Olyan jó néha angyalt lesni
s angyalt lesve a csillagok közt
Isten szekerét megkeresni.
Ünneplőben elébe menni,
mesék tavában megferedni
s mesék tavában mélyen, mélyen
ezt a világot elfeledni.

Mert rút a világ, fekete,
Vak gyűlölettől fekete.
Vak, mint az emberek szeme:
az éig sem látnak vele.
Pedig az égből lefele
porzik már Isten szekeré!

Minden csillag egy kereke,
ezeregy angyal száll vele,
az Isten maga száll vele
és csillagtükröt nyújt felénk,
mesetükröt, a keze.

Szent tükrébe végre egyszer
pillantsatok tiszta szemmel
milyen szép is minden ember!
Minden ember szépségtenger
s mint a tenger csillagszemmel
telve vagytok szeretettel...!

Tagadjátok...? Restellitek...?
Elfordulnak fejeitek...?
Megvakultak szemeitek...?
Szépségteket, jóságtokat
nem érzitek, nem hiszitek...?
Csillaggyertyák fénye mellett
Isten elé nem viszitek...?

Akkor bizony rútak vagytok,
szegények és vakok vagytok,
ha szépek lenni nem akartok.
De még így is, szegényen is,
rútan, vakon, mégis, mégis
Isten gyermekei vagytok!

Rátok süti fényes szemét,
elindítja fénysekerét,
jó emberek játékszerét.
Milyen kár, hogy áldó kezét
nem érzitek, nem nézitek
s nem hiszitek már a mesét.

A rút világnak gondja van,
minden embernek gondja van,
a sok angyalnak mind gondja van
az Istennek is gondja van,
mert mindenkire gondja van.
S így múlik el a szép s a jó
az ember mellől, nyomtalan.

A tartalomból:

Igeliturgikus naptár • Karácsonyi gondolatok • Mindent megújítani Krisztusban • Mese
Az orgonáról • Riport templomunk kántorával • Közös élményeink
•Árpádházi Szent margit •

Igeliturgikus naptár

2004. December

25. szombat: KARÁCSONY: JÉZUS KRISZTUS SZÜLETÉSE (Szent Anasztázia)

26. vasárnap: SZENT CSALÁD (ünnepe) (SZENT ISTVÁN VÉRTANÚ)

27. hétfő: SZENT JÁNOS APOSTOL (ünnepe) (Salkaházi Sára)

28. kedd: APRÓSZENTEK (ünnepe)

31. péntek (Szent I. Szilveszter pápa)

2005. Január

1. szombat: ÚJÉV NAPJA (parancsolt ünnepe)

2. vasárnap: VÍZKERESZT NAPJA

6. csütörtök: GÁSPÁR, MENYHÉRT, BOLDIZSÁR

9. vasárnap: JÉZUS MEGKERESZTELKEDÉSÉNEK ÜNNEPE

16-23. vasárnap: ÖKUMENIKUS HÉT

18. kedd: ÁRPÁD-HÁZI SZT. MARGIT ÜNNEPE (lásd. 15. old.)

22. szombat: BOLDOG BATTYÁNY LÁSZLÓ

25. kedd: SZT. PÁL MEGTÉRÉSE

Karácsonyi gondolatok

A karácsony ünneplésének kialakulása

Az első három évszázadban nem ünnepezték meg a karácsonyt. Rómában Aurelianus császár 274. december 25-én avatta föl a Legyőzhetetlen Napisten templomát. A pogány világ hangos utcai ünnepléssel a világosság istenét ünnepelte, aki legyőzte a sötétség istenét.

A keresztények nem vettek részt a pogány istentiszteleteken. Számukra **az igazi Világosság - amely megvilágít minden embert - maga Jézus Krisztus** volt. Hogy a téli napforduló pogány ünnepeit kiszorítsák, december 25-ét keresztény tartalommal töltötték meg. Ezen a napon emlékeztek meg Jézus születéséről. Csendesen, családi körben ünnepezték. (Ez a szép szokás ma is megmaradt.) A karácsony ünneplése Rómában, a kereszténység központjában a 330-as évekre nyúlik vissza.

A karácsony misztériumának lényege

Az Isten emberré lett. Erre emlékezünk karácsonykor a szeretet, a béke és az öröm ünnepe. Ezen a napon bensőségesen ünneplünk, emlékezünk **az emberi természetet felvett Istenre, Jézus Krisztusra**, aki kétezer évvel ezelőtt, Betlehemiben megszületve, elhozta a megváltást és a békét a földre.

A karácsony mai ünneplése és liturgiája

Szenteste mindenki hazaigyekszik a családjához. A boltok korábban bezárnak, a közlekedés leáll, elcsendesedik a város. A láthatatlan Isten látható természetben való megjelenésének, Jézus születésének az ünnepe, egyben a család ünnepe is. A családok példaképe a názáreti Szent Család. Karácsonykor Isten népe ünnepel. Sokan keresik föl a templomokat, ahol fölépítik a betlehemi istálló mását. Három szentmisén is megemlékeznek a Megváltó születéséről. Az egyes miséknek saját elnevezésük van.

Az **éjféλι mise** Jézus születésének hírüladását jelképezi. Hajnalban pásztorok látogatták meg a betlehemi istállót, mert angyalszó adta hírül nekik, hogy ott született meg a rég várt Messiás. Ennek emlékét őrzik az ún. **pásztorok miséje**. Az **ünnepi nagymisén** Szent János evangéliumának első szakaszát olvassák föl az Ige

megtestesüléséről. Karácsony hármis miséje kezdetben csak a pápai liturgiában szerepelt, később ez a gyakorlat világszerte elterjedt.

Egyes helyeken még élő népszokás a betlehemezés. A templomban a gyerekek pásztorjátékot mutatnak be. Sőt, itt a Béke téren szinte már hagyomány, hogy a felnőttek is készülnek egy-egy előadással a karácsonyra, mely mindig közelebb visz a „lélekben átélt és tetteinkben megélt” karácsonyhoz.

Az „eltorzult” karácsony

Lélekben átélt és tetteinkben megélt karácsony az nem az a karácsony, amit már november elejétől egyre erőteljesebben harsognak a reklámok, a médiák és a kereskedelem, hogy VEGYÉL minél többet és drágábbat, mert csak akkor vagy részese ennek a „csodálatos” fogyasztói társadalom által kreált karácsonynak! Ha nem veszel eleget, és nem kapsz elég drága dolgot a „Jézuskától”, akkor bizony boldogtalan karácsonyod lesz - sugallja körülöttünk minden. Nehogy azt higgyük, hogy ez új keletű dolog. Az alábbi verset Arany János írta 1877. november 4-én:

*Majd a karácsony hozza végül
Az apró szívek örömét;
De a „bubus” már nagy szakértő,
Bíralva hordja meg szemét,
S ha nem drágát hozott az angyal,
Ajak lepitted és befagy;
Biz', édes Jézuskám, te is már
A luxus terjesztője vagy!*

(„Almanach 1878-ra” c. versének utolsó versszaka)

A kereskedelem által kínált karácsony nem a vásárlóknak hozza meg a boldog karácsonyt, hanem saját magának a hasznot. Ne engedjem eltorzítani, elsivárosodni az ünneplésemet! Ha módom van rá, éljek a vásárlásból következő ajándékozás örömszerzésével, de ne ez legyen a lényeg! A lényeg; engedem hogy bennem is „testet öltjön” a szeretet, és ezt tudjam és akarjam is átadni ajándékként mindenkinek, akivel csak találkozom. Ekkor lesz bennem igazi békesség, és a békesség által örömteli nemcsak az én karácsonyi ünneplésem, hanem a környezetemé is.

Befejezésként

A Mindentudás Egyeteme egyik előadója, Gáncs Péter – szavaival zárjuk karácsonyi gondolatainkat:

„Anélkül, hogy bárkit is szeretnék megfosztani a karácsony "apró, földízű" örömeitől, hadd kívánjak először is egyszerű karácsonyt. Az egyszerű nem egyenlő a szegényes, sivár ünnepléssel. Ellenkezőleg: egyszerű és egyben zseniálisan nagyszerű az, ami a Lényegre, az Egyre, az ünnep igazi Centrumára koncentrálna. **A karácsony nem emberi találmány, a karácsony Isten meglepetése, aki önmaga a nekünk és értünk odaajándékozott Gyermeke, a testté lett Ige, a testté lett szeretet, Jézus Krisztus.**

Totális identitás- és szerepzavar, ha mi akarjuk ezt az ünnepet jól megszervezni és elrendezni. Mindenekelőtt tanuljunk meg gyermeki bizalommal újra elfogadni. Elindulni a pásztorok és bölcsek őszinte kíváncsiságával és nyitott bizalmával, ahogy Lukács evangéliumában olvassuk: "Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg: hogyan is történt az, amiről üzent nekünk az Úr." (Lk 2, 15)

Próbáljunk meg a napkeleti bölcsek alázatával leborulni, és ha még merünk, vagy ha már újra tudunk, hát kezdjünk el énekelni és imádkozni, kommunikálni a testté lett, megszületett Szeretettel. Hermann Dietzfelbinger 20. századi német teológus „Jézus Krisztus és a napnyugati bölcsek” című könyvében fölveti az izgalmas kérdést: vajon mikor lesznek képesek leborulni a napnyugati bölcsek is a betlehemi jászolbölcsőnél? Olyan kérdés ez, amit mindenkinek, így nekünk is érdemes komolyan végiggondolni és őszintén megválaszolni.

S a választól függően átélhetjük a csodát, Jókai Anna író nő kifejezésével élve:

"pásztorlelkű bölcsekké" válhatunk, akiknek szívében otthonra találhat a karácsonykor testté lett isteni Szeretet.

Mit várjunk, mit kérjünk 2004 karácsonyától? Talán többet mi sem kérhetünk, mint azt az egyet, amiért Gerhardt Pál költő (1607-1676) könyörög:

*Csak egyet, egyet kérhetek, egy égi jóra várok:
Hogy a szívemben végy helyet, ó, Jézus, bárhol járok.
Tedd jászladdá a szívemet! Jer, térj be,
és betér veled az öröm égi fénye!"*

Bárcsak Jézus ma is megszületne minél több ember szívében! A miénkben is!!!
Kevesebb lenne a magányos, hontalan, szeretetre éhező ember.

Ezzel a gondolatokkal kíván áldásos, kegyelmekben gazdag karácsonyi ünnepeket a Kedves Olvasónak és szeretteinek a Béke téri plébánia közössége!

Ottó Rezső, diakónus

Mindent megújítani Krisztusban

Amikor Szt. X. Piusz pápát a konklávéban megválasztották, így fogalmazta meg jelmondatát: „Instaurare omnia in Christo!”, azaz „Mindent megújítani Krisztusban!”. Pápasága a nagy megújulás jegyében zajlott.

Erdő Péter bíboros prímás úr is néhány hónappal esztergomi kinevezése után közzétette az egyházmegye lelkipásztori megújításának tervét. Ő sem tűzött elének kisebb célt, mint: „Mindent megújítani Krisztusban!”. Ilyen átfogó program meghirdetésére 50 éve nem volt lehetőség. Ezért mi is szívesen megismerjük, és készséggel bekapcsolódunk megvalósításába.

I. A Misszió lényege.

A „Misszió” nemes értelemben vett forradalmat jelent. Ki kell mondanunk: ahogy a dolgok most állnak, ez így nincs jól! Változtatásra van szükség! Az egyén, a világ, az egyház, és benne a mi Egyházközségünk is reformra szorul!

De ne gondoljuk, hogy egy-két ügyes trükkel, néhány mutatós módszerrel számbeli sikereket lehet elérni. Nem lehet egyedüli célunk, hogy a statisztikai számoszlopokat emeljük, vagy pusztán emberi mozgalmat szervezzünk.

Nem az az első kérdés, hogy milyen ötleteket valósítsunk meg a hitélet fellendítésére, hanem, hogy mit vár tőlünk az Isten. Ezért kutatnunk kell az idők jeleit és a jelen óra kihívásait, melyeken keresztül megvilágosodik előttünk Isten akarata.

II. A Misszió célja.

Hármas feladatot kell teljesíteni:

1. A Krisztus mellett elkötelezett, aktív keresztények további erősítése.
2. A templomba járó, átlag katolikus Hívek közösségi szellemének fellendítése, minél összetartóbb közösségé formálása.
3. Nyitás a még nem-hívők világa felé

III. A Misszió területei.

1. Az elkötelezett keresztények közül bizonyára számíthatunk:
 - az Egyházközségi Képviselő Testület tagjaira
 - a világi hitoktatókra
 - az imacsoportokban összegyűlő buzgó lelkekre
 - a Karitás Szakosztályban tevékenykedőkre
 - a Biblia-órák közösségére
 - az ifjúsági-, és nagyénekkar tagjaira
 - a fiatalok közül pedig elsősorban a cserkészekre, ministránsokra, hittanosokra.

Ha maroknyian vannak is, a feladat pedig félelmetesen nagyra tűnik, gondoljunk a kis Dávidra, aki parittyájával legyőzte a filiszteus Góliátot.

2. A templomba járó hívek buzgóságának, közösségi szellemének növelésére is ki kell terjednie a figyelemnek. Ők már most is kis „bázisközösségeket” alkotnak.:
 - a két imacsoport tagjai kéthetenként találkoznak
 - a Nyugdíjasok Klubja tartalmaz programokat kínál a résztvevőknek
 - vannak, akik a templom tisztántartásában, vagy az egyházi ruhák tisztántartásában, zarándoklatok szervezésében vagy a nyári gyermektáborok előkészítésében tevékenykednek.

Ezekben a csoportokban mindenki megtalálhatja az egyéniségének leginkább megfelelő működési teret.

A kisközösségek jelentősége abban áll, hogy tagjai ismerik egymást, érdeklődnek társaik ügyes-bajos dolgai iránt, és segítik, számontartják a bajbajutottakat. El lehet róluk mondani, amit az őskeresztényekről állapítottak meg: „Nézzétek, mennyire szeretik ezek egymást!”

Az ő közösségeik azt célozzák, hogy az Egyházközség ne egy elfáradt, kényszeredett, névtelen tömeg benyomását keltse, hanem élő, eleven, dinamikus közösségként vonzza az érdeklődőket.

3. Akik jelenleg még csak jószándékkal érdeklődnek, tájékozódnak az egyház felé, akik még csak „igazságkeresőknek”, vagy „Istenkeresőknek” merik nevezni magukat, azok felé is nyitott az Egyházközség. Nem akarunk „Kínai Fallal” elzárkózni előlük, vagy „gettóba” vonulni.
 - gyermekeiket szeretettel várjuk az adventi koszorúkészítés alkalmával, havonkénti kirándulásokon, nyári táborainkon
 - a felnőtteket templomi hangversenyeken, meghirdetett előadásokon, videóvetítéseken
 - sőt meghirdetjük, hogy kiscsoportos, baráti beszélgetősorozaton, tiszta forrásokból megismerkedhetnek a kereszténység alaptanításával azok is, akik gyermekkorukban nem jutottak el a keresztelkedésig, vagy

elsőáldozásig, de talán templomi esküvőre készülve komolyan érdeklődnek a vallás iránt.

A modern ének szavaival fordulunk feléjük:

*"Ha én kapu volnék, mindig nyitva állnék,
Akárhonnan jönnek, bárkit beengednék.
Nem kérdezném tőle: „Hát téged ki küldött?”
Akkor lennék boldog, ha mindenki eljött.”*

IV. A Misszió módszere.

Jézus az evangéliumban „Emberhalászatnak” nevezi. /Luk, 5,10./

A halász nem gondol arra, hogy a tenger minden halát kifogja. Boldog, ha csak néhányat kézre keríthet.

A halásznak ismernie kell a félénk halak kedves tartózkodási helyét, tanulmányoznia kell szokásaikat. Okosságra, körültekintésre és mérhetetlen türelemre van szüksége. Értenie kell ahhoz is, hogy kivárja az alkalmas időt, vigyáznia kell, nehogy a félénkeket elijessze.

V. A Misszió motívuma.

Szt. Pál így fogalmazza meg: „Krisztus szeretete sürget engem” /II.Kor. 5,14./

Mi nem propagandisták vagyunk, nem is menedzserek. Mi nem keresztes hadjáratot szervezünk, hanem a Jézus iránti baráti szeretet hajt, hogy lelkeket hódítsunk számára. Szavainkkal, áldozatainkkal, de leginkább hiteles életünk vonzó példájával.

Akinek e cikk olvasása folytán kérdése merült fel, vagy részletesebben szeretné megismeri az Egyházközség életét, netalán lelkében megcsendült a hívó szó: „Nekem is valamilyen módon hozzá kellene járulnom Isten Országának építéséhez”, az forduljon bizalommal a templom életében már tevékenykedő ismerős hívő testvéréhez, vagy papjainkhoz, akik megtiszteltetésnek veszik a bizalmas közeledést, és baráti szeretettel, őszinte örömmel állnak rendelkezésre.

Higgyünk abban, hogy a világnak Krisztus kell, és egyedül az Ő tanítása képes eligazítást nyújtani az eszmeharcok zűrzavarában, és igazi boldogsággal eltölteni a szíveket:

„A világnak Krisztus kell!

A világnak kellesz te is, mert Krisztushoz tartozol!

Emlékezz, te Krisztushoz tartozol!” /II. János Pál pápa/

Dr. Hajnal Róbert, plébános

Mese (nem csak gyerekeknek)

MÓRA FERENC: A SZÁNKÓ

Kegyetlen hideg tél volt, azóta se tudok hozzáfoghatót. Fenéig befagyott a patak, a verebek megdermedve hullottak le a fákról, a háztetőről olyan vastag jégcsapok me-redeztek, hogy kővel is alig bírtuk őket lehajigálni. Először a báránybőr sapkákat vagdostuk hozzájuk, de evvel nem sokra mentünk. A fülünk megfázott, a sapka a tétőn maradt s ami a legnagyobb baj volt: a jégcsap se esett le. Még jobban szeret-tünk a hóban játszani. akkora hó volt, hogy alig látszottunk ki belőle, ástunk is benne akkora barlangokat, hogy akár a medvék királya ellakhatott volna bennük. Persze a medvének több esze volt, mint hogy hópalotában lakott volna. Nem is fagyott el se keze, se lába, mint nekünk.

Legkülönb mulatság mégis a szánkázás volt. Szomszédunkban lakott a bíró. A bíró csináltatott a fiainak olyan szánkót, hogy annál szebb még nem volt a világon. Még most is sokszor álmodom vele így tél idején. Kőrisfából volt a talpa, diófából a karja, ülése lószőr vánkös, beterítve bársonyposztóval, a lábtakaróján bolyhos szőnyeg. Be volt festve az egész szép pirosra, tán a kötele is selyemből volt.

Megvolt a mesés szép szánkó, de nem volt, aki húzza. Nagy úr volt akkor Bíró Pali is, Bíró Gyuri is, mind a kettő csak húzatni akarta magát. Engem fogtak be, meg egy másik szegény gyereket, a Favágó Jánoskát.

– Egyszer ti húzzátok, máskor mi ülünk benne - biztattak a bíró fiai.

Bántuk is mi a csúfolódást, csakhogy hozzáférhettünk a szánkóhoz. Gyuri, Pali el-nyújtózkodtak nagyurasan a puha ülésben, mi ketten nyakunkba akasztottuk a cifra istrángot, szél se érhetett a nyomunkba aztán. Meg se álltunk az ötödik fordulóig, ott is csak lélegzetet venni.

Így tartott ez egy hétig, hanem Favágó Jánoska már akkor olyan búsan lógatta a fe-jét, mint egy igazi ló. Meg is kérdezte tőle a kisebbik gazdánk, a Bíró Pali, hogy tán kevesli az abrakot?

– Szeretnék már egyszer én is beleülni a szánkóba - motyogta félősen Jánoska -, csak egyetlenegyszer, csak egyik saroktól a másikig!

Bíró Gyuri nevetve csördítette meg fejünk fölött a pántlikás ostorát:

– Mást nem kívánnál, kis rongyos? Nem olyan gúnyához csinálták ezt a szánkót, mint a tied.

Pali még jobban rákiáltott:

– Örülj, hogy húzhatod. Gyí, Szellő, gyí Bogár!

Összenéztünk Jánoskával, s akkorát rántottunk a szánkón, hogy mind a két gazdánk kigurult a hóra. Olyat hemperedtek, hogy öröm volt nézni, ámbátor igyekeztünk el-hordani az irhát.

Hanem aztán megbántuk, amit tettünk. Másnap majd meghasadt a szívünk, mikor a bíró fiai elszánkáztak a ház előtt. Most már a Szabó Gergőék húzták őket.

Ekkor énnekem gondolatom támadt:

– Jánoska, van egy hatosod?

– Volt tavaly, de labdát vettem rajta.

– Tudod mit, Jánoska? Ha neked is volna egy hatosod, nekem is, vennénk rajta szánkót.

Másnapra kerítettünk pénzt. Én a Csacsadér vargától kaptam, mert segítettem neki kivinni a csizmákat a piacra. Jánoska meg eladta a labdáját, meg a márványgolyóit, meg a bicskáját a molnáriknak.

Délután lementünk a szenesboltba, vettünk a pénzünkön egy szenesládát. A ládát félig megraktuk szalmával, a fenekére szögeztünk két gyalult deszkát, kerítettünk egy ruhaszárító kötelet, s azt ráerősítettük a láda két oldalára. Megvolt a szánkó. Bíz az nem egészen olyan volt, mint a bíró fiaié, de éppúgy csúszott. Az udvaron próbáltuk ki, mert az utcára szégyelltünk kimenni a másik szánkó miatt. Hanem az udvar kicsi volt. Megegyeztünk, hogy kimegyünk a falu végére, ahol senki se lát. Közökon, zigzag utcákon bujkáltunk kifelé, hogy ne találkozzunk a bíró fiaival. Fújt a szél kegyetlen, sodorta a tetőkről az arcunkba a havat, de nem törődünk vele. Csak arra gondoltunk, hogy milyen jó lesz szánkóba ülni. Először Jánoska ül bele, én elhúzom a kis erdőig, ő meg engem vissza. Jaj, Istenem, de jó lesz!

Kiértünk a falu végére. Az utolsó ház a Kati nénié volt, az öreg koldusasszonyé. Rogyott kis szalmás kunyhó, se udvara, se kerítése. Most csupa hó és jégcsap az egész kunyhó, csupa dér még az ajtókilincs is. A Kati néni kutyája, a szegény Morzsa, ott nyöszörgött a küszöbön.

– Megállj, Ferkó - mondta Jánoska -, eresszük be ezt a szegény kutyát, mert megveszi idekint az Isten hídigé. Az öregasszony bizonyosan alszik.

Belöktük az ajtót, a Morzsa csaholva szaladt előre. Kati néni ott gubbasztott a vacskán, elkéült orcával, dideregve vékony kendőjében. Olyan hideg volt odabent, hogy még a tűzhely sarkait is kivirágozta a dér.

– Nem égett ebben a tűz, lelkeim, már három nap óta. Sem egy marék szalmám, sem egy gyújtat fám. Majd megfagyok, lelkeim - sóhajtozott az öregasszony.

Jánoska rám nézett, én meg őrá. Előhúzta a sarokból a baltát, kiment, csattogott, pattogott odakint; föl vágta tűzrevalónak a szánkót. Kisvártatva hatalmas tűz lobogott a kunyhóban. Égett a szánkó. A mi szánkónk, amelyikbe egyszer se ültünk bele. A szánkódarabok piros lángja hosszú csíkokban táncolt a falon, amely mintha sírt volna örömeiben, ahogy a dér elolvadt róla. Az öreg koldusasszony orcája is színesedni kezdett. Ahogy ránk vetette háládatos tekintetét, a mi szívünkben is valami melegség támadt. És egyszerre megsajnáltuk a gazdag bíró fiait, akik érzik, hogy milyen jólesik repülni a szánkón, de nem tudják, milyen jólesik jót tenni a szegényekkel.

- vége -

Ha valamelyik gyermeknek, aki olvassa a mesét van egy ilyen jócselekedete, és azt megírja nekünk, a következő számban leközzöljük. Minden történet beküldőjét jutalmazzuk!

A Béke téri orgona rövid bemutatása

Örömmel teszek eleget a BékeHír megtisztelő felkérésének, mely az orgona rövid megismertetésére és javításának körülményeire irányul.

Az orgona az egyház hangszere. Az orgona vezeti énekünket, lelkünket előkészíti a mise, a szertartások hallgatására, részvételére. A világi zenével szemben „szent”, Istennek szentelt. Ugyanakkor a legobjektívebb hangszer: nem függ oly mértékben megszólaltatójától, mint például a hegedű vagy a fuvola. A személy a háttérben marad, hogy Isten léphessen előtérbe.

Az orgona többszörösen összetett fúvós hangszer. Nem közvetlenül kézzel kezeljük a megszólaló sípot, hanem billentyűvel működtetett rendszeren keresztül irányítjuk a levegőt a sípokhoz. Egy légtermelő és több tároló segítségével kerül a levegő a sípokhoz.

Az orgonának három fő része van:

1. Az orgonatestben van az orgona hangzó része, a sípok összessége, a sípművek. Itt vannak elhelyezve azok a szerkezetek, melyek a sípok megszólaltatására a levegőt termelik, kellő nyomásra préselik össze, és a megfelelő sípához vezetik. Külseje az orgonaszekrény, amely egysége foglalja a sípműveket, összefogja a hangot és rezonálásával felerősíti azt. Szép kiképzésével a templom egyik bútordarabjaként szerepel. Az orgonaszekrény templom felé néző részén, szimmetrikus elrendezésben a homlokzati sípok, más néven prospekt sípok láthatók.

2. A játszóasztal az orgonának az a része, amelyen az orgonista játszik. Ezen találhatók a billentyűzetek, a regiszterkapcsolók, a fúvómotor indítókapcsolója, a csoportkapcsolók, a lábnyomógombok (a pisztonok), a redőnyt lábbal működtető redőnytalp, a henger, amely a hangerősítést módosítja, a vetítő nyomógombjai, és egyéb kapcsolók. A kezek számára készült billentyűzet a manuál, a láb billentyűzete a pedál.

3. Az összekötő szerkezet (tráktúra) a játszóasztal és az orgonatest közötti összeköttetést biztosítja, hogy a leütött billentyűknek és a bekapcsolt regisztereknek megfelelő sípok szólaljanak meg. Ez az összekötő szerkezet mechanikus, elektromos és pneumatikus rendszerű.

A Béke téri orgonát 1942-ben építette a Rieger Magyar Királyi Orgonagyár. Az orgona három manuális, 33 regiszterű, elektro-pneumatikus rendszerű, mely 2141 sípot foglal magába. Stílusát tekintve az orgona romantikusnak mondható, a sok 8'as fuvolák és vonósok miatt. A hangszer a második világháború alatt épült, amikor az orgonához szükséges fém előállítására nehézségekbe ütközött, ugyanis a sípok anyagának összetételénél a horgany a meghatározó az ón helyett. Ez adja meg az orgona hangzását. Az orgona a háború alatti bombázások folyamán súlyosan megsérült. A helyreállítását 1945 májusában végezték, az akkori körülmények között. Megépítése óta, alapos felújítás nem történt rajta. Az éppen szolgálatot teljesítő kántorok, orgonisták kisebb-nagyobb munkálatokat végeztek és végeztek - különösen igaz ez a játszóasztalra - , ami inkább rontott, mint javított az orgona állapotán.

Az orgona gyakori meghibásodása, elhasználódása, és további romlása miatt az egyházközség közgyűlése elé terjesztettem ügyét. Többszöri tárgyalás és vélemények, valamint az anyagi lehetőségek megvizsgálása után szakvéleményt kértünk Kárpáti József orgonaművésztől, aki nagyon jól ismeri orgonánkat, hiszen 1948 – 1961-ig a templom orgonistája, kántora, karnagya volt. Véleménye szerint: „Az orgona jelenlegi állapota megérett arra, hogy szakszerű és alapos felújításra kerüljön. A játszóasztal teljes mértékben elhasználódott, pedál és manuálklaviatúrák repedezettek, javíthatatlanok. Billentyűzete, érintkezői elfáradtak, beégtek, hiányosak,

vezetékek szigetelése tönkrementek. Ennél fogva javításukra pénzt költeni nem célszerű. Tapasztalatom szerint, ilyen korú orgonák játszóasztala gazdaságosan nem javítható. Ezért egyetérték a BKM Kft. árajánlatával, melyben új játszóasztal készítését javasolja. A hangszer belső alkatrészeinek portalanítása, tisztítása, megfelelő javítások, a hangolhatóság beállítása elkerülhetetlen. Javaslom a hangszer membránjainak, mágneseknek, ólomcsöveinek átvizsgálását és szükséges cseréjét.” Utoljára 1991-ben végeztek részleges javításokat, tisztítást, hangolást és membráncserét.

A BKM Kft. szakemberei végzik jelenleg a felújítást. Az összes sípot kiszzerelik, megtisztítják, megjavítják. Sajnos néhány nyelvsípot nem tudtak megjavítani, ezek helyére másikat raktak be. A hangolást elvégezték. A membráncsere csak a nem működő sípoknál volt lehetséges. A játszóasztal kicserélésre került, az új natúr tölgyfa színű, és elkerült a kórus közepéről a jobb oldalra. Ez lehetővé teszi a kántor jobb tájékozódását a templomban, valamint nagyobb hely szabadult fel az énekar és zenekar számára.

Köszönet illeti a BKM Kft. dolgozóit, hogy a munkákat elvállalták, határidőre befejezték, és minőségi munkát végeztek a helyszínen is, és a gyárban is.

Reméljük, hogy a részleges felújítás meghozza gyümölcsét, és az orgona kiválóan fog működni – évente kb 500 alkalommal - , ezzel Isten dicsőségét hirdeti és mindnyájunk örömére szolgál!

Susán Lajos, kántor

Riport Susán Lajossal, templomunk kántorával

Jelenleg mivel foglalkozik? Mit csinál a világban?

Az egyházi zene iránti vonzódásom kora ifjúságomtól érzem. 1957 óta különféle templomi énekkarokban énekeltem. 1957-ben már a Szt. Margit templom énekkarában voltam. Itt nagyon sokat tanultam az akkori karnagy-zenetanártól, Falk Zsigmondtól. A civil foglalkozás és tanulás mellett a hangszeres tanulást is folytattam különféle zeneiskolákban, éneket, zongorát, majd orgonát tanultam, utoljára Kárpáti József orgonaművésztől. Hétféteken és hétköznapi alkalmakkor a szentmiséken lehetőség nyílt az orgonálásra is és ezt a nyugdíjba vonulásomig végeztem. Most, már mint nyugdíjas, a teljes embert igénylő kántori tevékenységet látom el.

Hogyan és mikor került a Béke térre?

Úgy emlékszem, hogy 1986 őszén, az itteni női kántor szülni ment, és férfi kántort keresett az egyházközség. Így kerültem a Vörösmarty utcai plébániáról a Béke térre.

Hogyan tért meg?

Az egész rokonságom és a felmenőim is keresztény, katolikus emberek voltak; minket is így neveltek. A megtérés szempontjából is elmondható, hogy számomra különösen nagy élményt jelentett a falusi templomban az orgona körül lenni. Azok még fűjtatós, nagyon érdekes orgonák voltak... Ott szerettem meg ennek a hangszernek a muzsikáját.

Én is tovább adtam a hitet, hiszen a gyerekeim is vallásosak lettek. Ráadásul a fiam el is végezte a kántorképzőt, a lányom pedig énekelt énekkarban...

Részt vesz-e jelenleg a plébánia valamely közösségében?

A kántor hivatalból is az egyházközségi testület tagja. Ennek gyűlésein kívül, járok a Béke téri és az óbudai plébánia kórusába is, de más közösségi tevékenységre sajnos nincs időm, hiszen nekem sok elfoglaltságom van az orgona körül: annak

javítása, karbantartása, takarítása, kották másolása, stb. Ezek kiesnek a közösségi munkából.

Mi tartja a Béke téren?

Szeretek itt lenni, mert egyszerűen jó a légkör. Ezen kívül meg kell említenem Róbert atyát...jó vele együtt dolgozni, hiszen nagy hitet sugároz. Megadja nekem a lehetőséget, hogy a liturgián belül önállóan felkészülhessek. Vezetésével meg tudom csinálni azt, amit gondolom el is várnak tőlem.

Van-e kedvenc tárgya, szertartása vagy bármi más, ami kezdetektől fogva vonzotta a templomba illetve az egyházhoz?

Magának az orgonának a megléte, amely játékra, felkészülésre ad lehetőséget. A lelkiség és a zenei vonzódás az, ami kezdettől fogva itt tart. Maga az egyházi zene, a liturgián való részvétel, és a zene szeretete.

Közös élményeink (november közepétől)

FÜLÖP KURZUS

Az Atya vallomása. Talán így tudnám kifejezni, miről szólt a lelkigyakorlat, kurzus, bár sok mindentől függ, hogy kinek milyen élményt nyújtott. Már az elején felhívták figyelmünket arra, tőlünk függ, milyen lesz számunkra ez a szűk három nap.

Nehezemre esett (szerintem nem voltam egyedül) rávennem magam, hogy teljes szívvel vegyek részt, de egy kis segítséggel sikerült, és nem is bántam meg. Az első nap (péntek) szinte csak arra ment, hogy elmondják milyen fontos a nyitott szív, és hogy miért is gyűltünk össze pár napra.

Második nap, kikristályosodott, miért is kértek tárt szívet tőlünk. Ha odajön hozzád egy jó barátod, barátnőd, és azt súgja neked, szeretne majd valami fontosat mondani neked, nem úgy fogsz odamenni hozzá, hogy azt gondolod: „Jó, mondja el, csak aztán gyorsan, mert még megyek moziba is.” Ezt akarták elkerülni. Ez ne egy program legyen az életemben, hanem a program. Ki kell szállni a világ pörgéséből, hogy megláthassuk az igaz értéket. Ez az érték pedig az Isten mérhetetlen szeretete. Megdöbbenő volt rájönni, milyen kevés fogalmunk van arról hogy szeret minket az Isten, milyen kicsinyesen gondolunk rá.

Többször használtuk a Bibliát, részleteket ragadtunk meg belőle, reggeli imánál zsol-tárt olvastunk, pontosabban imádkoztunk belőle, de ha meg akartak éreztetni velünk valamit, mindig mai példákat, történeteket mondtak el, így sokkal jobban meg tudtuk ragadni a mondanivalóját, mintsem egy régi, nem a mi kultúránkban és korunkban játszódó történetet. Idáig volt nagyon megható, kellemes, mert átélhettük Egyvalaki bizton szeret, szeretni akar, csak van egy probléma. Ez a gond mi magunk vagyunk, vagy ha pontosítani akarnék, akkor azt írnám: a bűn. Ez láncol le bennünket, ez az, ami elválaszt minket Istentől. Visszaugrottunk a teremtéshez, ahonnan ered a bűn, és rá kellett jönnünk, hogy a gonosz mindig azon fáradozik, hogy átverjen bennünket, ráadásul teszi ezt úgy, hogy még mi magunk is azt hisszük, jót tettünk. Sosem voltam jó viszonyban Ördög bácsival, és ez a kapcsolat egyre csak romlott és nem vagyok gonosz, ha azt gondolom, ennek nagyon örülök.

Ezután a lehangoló téma után Szentségimádással, énekléssel frissítettük fel lelkünket. Bár eddig nem említettem, az előadások előtt, alatt és után, mindig volt témához kapcsolódó éneklés, nagy öröömre.

Vasárnapra már nagyon családias lett a légkör, de mindenki tudta ez az utolsó nap. Délelőtt a Szentlélekről esett szó, arról, hogy is kéne magunkba szívni, és engedni,

hogy működjön bennünk. Valóban főleg nálunk, katolikusoknál nincs olyan nagy jelentősége gyakorlatban e harmadik Isteni személynek, nem próbáljuk megismerni. Isten a teremtő, Krisztus a megváltó, de ki az a Szentlélek? Pedig ők hárman alkotnak egyet, nem ketten. Ezt azért írom, mert nem elég csak tudni róla.

Végül kiemelték a közösség jelentőségét életünkben. Erre az egy dologra mondták azt, hogy kötelező. Közösség nélkül elhull, megtörik az ember, egyedül nem képes boldogulni.

Nagyon szép volt, hogy az egész kurzusnak volt kerete, és ez a szentmise volt. Ezzel kezdtük, és ezzel fejeztük be a találkozót. Nagyon mély és tartalmas volt számomra, adott egy újabb löketet a hitemnek.

V.Z.

ERZSÉBET NAP

Templomunkban régi hagyomány Szent Erzsébetre emlékezni, aki magyar egyházunk kiemelkedő alakja. A női szív teljes bájával és vonzalmával, a középkor mély kereszténységének szigorával, változatos fiatal élet varázsával s az égbe emelkedő erény érettségével lép elénk.

Szent Erzsébet lelkületére és életének nagyságára, szeretetének empátiás karitativságára emlékeztető műsorral örvendeztette meg az ifjúság a Nyugdijas Klubbot. Versek, furulya-, és trombitadarabok után, egy kedves történet is elhangzott, mely mindazoknak szólt, akik elfáradtak, megfáradtak, kilátástalannak tartják életüket és nem látják problémáik megoldását. Azoknak, akik már nem képesek fizikai jócselekedetekre, mert betegek, idősek, gyöngék. Egy lehetőséget kínál arra, hogyan lehet megszentelni a gondokat, melyekkel nem bírnak magunk erejéből megbirkózni. Tanúságot is lehetett a sorok között találni: mi, gyöngé, törekeny emberi lények kevesek vagyunk megoldani az előttünk álló nehézségeket. Legyen az saját életünkkel vagy szeretteink, felebarátaink életével kapcsolatos. Tudatosan kell azokat felemelni az Úr segítő karjába, hogy gyermekeinek érezvén magunkat, őszinte szívből tudjuk dicsőíteni Őt csodálatos szeretetéért.

E szeretet fényében ragyog előttünk magyar szentünk Erzsébet, aki élete példájával, csodálatos jelként tündököl és ad erőt a leküzdhetetlennek látszó reménytelenségekkel szemben. Töltse el örömmel a szívünket az is, hogy ilyen nagszerű ember a mi hazánk szülötte.

A műsor után a Nyugdijas Klub sok-sok házi sütésű finomsággal látta vendégül a szereplőket és a szervezőket; majd a betegek szentségének felvétele után, ők is csatlakoztak az agapéhoz.

A másnapi miséken minden család hazavihetett egyet Szent Erzsébet megszentelt kenyéréből.

Vica

KOSZORÚKÉSZÍTÉS

Advent első szombatján 9 órakor gyülekeztünk a hittanteremben a hagyományá vált koszorúkötéshez. A kezdetekkor derült ki, hogy egy alkatrész hiányzik, ezért bejártuk a fél várost, majdnem lemaradván az egész programról. Szerencsére, egy jó szándékú ember segítségével találtunk egy kis boltocskát, ami még nyitva volt és meg tudtuk venni a hiányzó elemet. Mire beérkeztünk, tuja illat fogadott és sok jókedvű, lelkes fiatal, akik javában dolgoztak. Hatvan koszorút kötöttünk meg az előjegyzett 40 helyett, mert az évek tapasztalata azt mutatta, hogy mindig van igény rájuk. Volt, aki a kötésben volt ügyes kezű, voltak, akik a tobozokat drótozták

(leginkább fiúk), a kisebbek masnit mértek, vágta és kötöttek, és voltak mások, akik a gyertyákért feleltek. A tökéletes csapatmunka közben Gyula atya viccei felhőtlen jókedvre derítettek mindenkit. A szombat esti misén megkezdődött a koszorúk eladása, ahol már szép számban fogytak, majd vasárnap minden mise után volt jelentkező, aki vállalta az árusítást. **A befolyt összegeket a plébánia a szegények karácsonyi csomagjára fordítja.**

Ezúton is köszönjük a kedves adományokat!

medve

SZENT MIKLÓS NAPJA

Melyik az a nap, amikor mindig több gyermeket látni a templomban, mint egyébként? Szerintem mindenki tudja a választ... De talán nem is baj, legalább ilyenkor eljönnek. (Igaz, voltak, akik a prédikáció felénél föladták a várakozást).

Idén is volt egy kedves kis előadás a mise végén Szent Miklós életéből, a darab után jött maga Miklós püspök, hogy csokival kedveskedjen a gyermekeknek.

Talán nem is ez a lényeg: hogy kik jönnek el, hogy kapunk-e csokit, hogy milyen az előadás. Elgondolkoztunk-e már komolyan azon, hogy amit minden évben meghallgatunk, azt mi, a saját életünkben, mennyire cselekedjük meg? Mennyire vesszük észre, mennyire *akarjuk* észrevenni, ha a szomszédunk, a barátunk szűkségben szenved, és mi segíthetnénk rajta? Talán egy kis lemondás árán. Meddig vagyunk hajlandóak a saját kis kényelmünkről lemondani? Talán egy olyan számára, akitől viszonzást nem várhatunk. És, ha mindezt meg is tesszük, utána meddig várnunk hálálkodást érte? Mennyire tudjuk és *akarjuk* titokban tartani, azt, amit lehetne?

„JÓT TENNI JÓ!” Mindig rájövünk aztán erre. Csak amíg odáig eljut az ember, az a rögzös út! Talán erre jó minden évben ez a kis megemlékezés. Egy kicsit elgondolkodni, hol tudnánk mi is jót cselekedni, lemondani, segíteni, egy kicsit Jézus munkatársa lenni.

Remélem Ti is elgondolkodtatok ezen, és tiszta szívvel, jócselekedetekkel készültök megajándékozni Jézust születése napján.

Attila

KARÁCSONYI BETEGLÁTOGATÁS ÉS AJÁNDÉK KÉSZÍTÉS

A fiatalok körében már ez is hagyománnyá vált. Koszorúgyűjtés idején már törjük a fejünket, mivel lehetne a szegény beteg embereket egy kicsit megörvendeztetni az elfekvő kórházban, ahová az ajándékokat visszük szent este. E célból gyűltünk össze idén is Vicáéknál, ahová – hála Istennek és nekik - mindig lehet jönni, ha kell egy hely, ahol összegyűlünk. A mézeskalács állandó ajándék, amit kisebbek, nagyobbak együttes munkával, két kezükkel gyúrtak, formáztak, díszítettek, csomagoltak. Ezen kívül, szoktunk még készülni valami aprócska ajándékkal, ami olykor egy képeslap, amin a szent család látszik, és amit mi vágunk ki; volt, hogy egy kis tea-mécses köré gyöngyből dísztartót fűztünk; de megesett az is, hogy nem mi csináltuk ezt a plussz ajándékot, hanem egy mozgássérülteket támogató alapítványtól vettünk saját maguk által agyagból készített Kis Jézust; és még sorolhatnám.

Idén arra gondoltunk, hogy mi lehet jobb ajándék egy beteg kórházban fekvő számára, mint egy egytizedes rózsafüzér. De nem ám amolyan egyszerű rózsafüzér ez, amit a boltban bármikor kapni, hanem egyrészt gyerekek munkája, másrészt nem bogycsokból áll, hanem tíz kis-, és egy nagy csillagból. Így mégis karácsonyibb a hangulata. Egy kicsit az Erzsébet napi történetre visszautalva, ha már nem képesek fizikai jócselekedetekre, imádkozni bárhogy, bármikor lehet. Így hasznos munkatársai

lehetnek Istennek és felebarátaiknak, ismerőseiknek, még ha azok talán nem is gondolnak rájuk. Meglehet, nem csak hívő betegeknek adjuk, ezért mellékelünk hozzá egy kis fénymásolt lapon „használati utasítást”. Sohasem tudhatjuk mikor jön el az idő, hogy kézbe veszi, és azt mondja: „Istenem, Szűz Anyám, segíts!”

Olyan emberek várnak évről évre a kórházban minket, akiknek olyan súlyos betegségük van, hogy karácsonyra sem engedték haza őket szeretteikhez, vagy már nincs senkijük, aki meglátogatná. Minden évben van egy stabil gárda gyerekekből, felnőttekből, akik rááldozzák idejüket, energiájukat és napjukat, hogy szent este ezekre a betegekre is egy kicsit gondolnak. Elmegyünk, karácsonyi dalokat, jókedvet, derűt vinni ezeknek az embereknek, akik, ha csak egy percig is, de boldogok, és örömkönnyeket hullatnak attól, hogy valaki órájuk is gondolt a szeretet ünnepén.

Nagyon megható és kedves küldetés ez a számunkra, és azt hiszem, legtöbbször már nem is karácsony a karácsony, ha nem megyünk!

Remélem, jövőre Te is úgy alakítod a napod, hogy el tudsz jönni velünk!
Nem bánod meg!

medve

ADVENTI ÉS KARÁCSONYI HANGVERSENYEK

A december 12.-i vasárnap estéjén lélekemelő hangversenyben gyönyörködhetett az egész templomot megtöltő közönség. Szólisták közreműködésével lépett fel a Musica Nostra Énekegyüttes, valamint a Caritas Collectio Zenekar és varázsolt igazi adventi hangulatot. Kodály és Mendelsshon művek mellett felcsendült templomi kórusunk karnagya, **Mohay Miklós** egyik népdal feldolgozása is!

Nem sokat kellett várni a nem kevésbé sikeres folytatásra, hiszen templomunk december 14.-én ismét vendégül látta a XIII. kerületi iskolák kórusait a hagyományos karácsonyi hangverseny alkalmával. Az eseményre a gyerekek és a fiatalok már szeptembertől gyakoroltak...

Reméljük, hogy a **január 23.-i** –szintén **ingyenes, az orgonánk felújításának ünneplésére** rendezett- **orgonaversenyre** is ellátogatnak a kedves érdeklődők! (Részletek lejjebb)

H.Á.

EGYÉB KARÁCSONYI ESEMÉNYEK

A fentiekén kívül plébániánkon több szép hagyomány él így karácsony tájékán. A teljesség igénye nélkül röviden tekintsük át ezeket:

A helyi karitás – részben a fiatalok által készített adventi koszorúk árából befolyt összeg „segítségével” – **szeretetcsomagokat** állít össze a rászorulóknak részére, hogy egy kicsit feledtessék a szegénység és betegség okozta nehézségeket. Aki nem tud az élelmiszerekből álló csomagért személyesen eljönni, annak önkéntesek házhoz viszik azt. Az idős, egyedülálló rászorulóknak többnyire jobban örülnek annak, ha valaki egy-két jó szót szól hozzájuk, vagy elénekel velük egy karácsonyi éneket, mint a csomag tartalmának.

Cserkészek és hittanosok Ugróczy Gyula atya vezetésével évről évre hagyományos pásztorjátékot, betlehemezést mutatnak be. A fiatalok énekeit népi hangszerek kísérik!

Szintén a cserkészek hozzák el a „Betlehemi Láng”-ot. A Betlehemben egész évben égő lángot a világ minden tájára, így Budapestre is eljuttatják az aktivisták...

Templomunk kórusa hagyományosan egy-egy karácsonyhoz illő szépirodalmi mű színdarabra ültetésével készül az ünnepre, melynek fényét az élő komolyzenei kíséret is emeli.

A fentebb említett kórházlátogatáson túl lelkipásztori kísérettel önkéntesek egy közeli szeretetotthonba és egy nyugdíjas otthonba is ellátogatnak, hogy énekkel, szerény ajándékokkal és egy kis odafigyeléssel gyűjtsanak fényt a lelkekben.

H.Á.

Karácsonyvárás (nem csak karácsonyra)

Ha a házamat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel és csilingelő harangocskákkal díszítem fel, de a családom felé szeretet nincs bennem, nem vagyok egyéb, mint díszletrendező.

Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményeket sütök kilószámra, ízletes ételeket főzök, és az evéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő, de a családom felé szeretet nincs bennem, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő.

Ha a szegénykonyhán segédkezem, az öregek otthonában karácsonyi énekeket éneklek, és minden vagyonomat segélyként elajándékozom, de a családom felé szeretet nincs bennem, mindez semmit sem használ nekem.

Ha a karácsonyfát csillogó angyalkákkal díszítem, ezernyi ünnepen veszek részt, a templomi kórusban énekelek, de Jézus Krisztus nincs a szívemben, akkor nem értettem meg, miről is szól a karácsony.

A szeretet félbeszakítja a sütést, hogy a gyermekét megölelje.

A szeretet hagyja a lakásdíszítést és megcsókolja a házastársát.

A szeretet barátságos az időszűke ellenére is.

A szeretet nem irigyel másokat házukért, amiben jól kiválasztott karácsonyi porcelán és odaillő asztalterítő van.

A szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás érte, hogy vannak és útban tudnak lenni.

A szeretet nemcsak azoknak ad, akiktől kap is valamit, hanem örömmel ajándékozza meg éppen azokat, akik ezt nem tudják viszonzni.

A szeretet mindent elvisel, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

A szeretet soha el nem múlik.

A videójátékok tönkremennek, a gyöngsorok elvesznek, a számítógépek elavulnak. De a szeretet ajándéka megmarad.

Dénes Klári

Béke téri programok

Január 22. szombat - KIRÁNDULÁS Találkozó: 9-kor a kereszt előtt
Étel, ital, diákigazolvány, szánkó, bérlet, jókedv szükséges!

Január 23. vasárnap – ORGONAVÉRSÉNY Időpont: 17 óra. Fellépők: Óbudai Albert Schweitzer Zenekar. Orgonál: Bartl Erzsébet orgonaművész, vezényel: Kenessey László. Program: J. S. Bach: C-dúr Prelúdium, Adagio és Fúga; G. F. Händel: F-dúr orgonaverseny; T. G. Albinoni: Adagio

VÁRUNK TÉGED IS!!!

**„A jászolban fekszik, de
a világot tartja fenn;
emlőkből táplálkozik,
de az angyalokat
táplálja;
pólyákba takarják, de
halhatatlansággal
ruház fel bennünket;
tejjel tartják, de
imádás hódol neki;
nem talál helyet a
szálláson, de
templomot épít
magának a hívők
szívében;
HOGY ugyanis ERŐS
LEGYEN A
GYÖNGESÉG, GYÖNGE
LETT AZ ERŐSSÉG.”**

(Szent Ágoston)

Várjuk észrevételeiket és javaslatokat:

tel.: 3-408-408 (Szolnoki Vica), 06-20-331-9588 (Hajósi Áron)

web: <http://beketer.isCool.net>

e-mail: hajosi@mail.kozut.hu

levelezőlista: beketer-feliratkozas@primlista.hu